

„Mala som pocit, ako keby som bola doma“

„Bola som pokrstená v luteránskej cirkvi a prijala som dokonca aj birmovanie. Nemôžem však povedať, že som bola dobrou kresťankou.“ Tak začína Sirja svoje rozprávanie o tom, ako objavila 'Cestu', knihu, ktorú napísal svätý Josemaría.

02.10.2017

„Volám sa Sirja, som anesteziologička. Bola som pokrstená

v luteránskej cirkvi a prijala som dokonca aj birmovanie. Nemôžem však povedať, že som bola dobrou kresťankou.“

O Opus Dei, ani jeho zakladateľovi som nič nevedela. Po prvýkrát som sa o týchto veciach dopočula v jednom ohováračskom komunikačnom médiu. Veľmi ma to nepresvedčilo, a pretože som zvedavá, začala som pátrať, až som natrafila na svätého Josemaríu a jeho knihu Cesta.

Bola to láska na prvý pohľad. Pomyslela som si, že to je práve to, čo potrebujem: byť rozvážna, bezprostredná a konkrétna. Práve toto mi celý život chýbalo. Aj keď si myslím, že som silná žena, tiež som potrebovala ochranu a dobrú radu.

V mojom živote boli chvíle, kedy bol plač mojou jedinou túžbou; svätý Josemaría hovorí v Ceste (č. 216), že plakať môže byť veľmi vhodné:

„Plačeš? – Nehanbi sa za to. Plač -
áno, aj muži plačú, tak ako ty, v
samote a pred Bohom. V noci, hovorí
kráľ Dávid, slzami zmáčam svoje
lôžko. Týmto horúcimi a mužnými
slzami môžeš očistiť svoju minulosť a
dať svojmu súčasnému životu
nadprirodzenú náplň.“

Hľadala som a našla centrum Opus
Dei v Estónsku a stala som sa
spolupracovníčkou. A takto som
pomaly poznávala Boha. Aby som
lepšie poznala katolícku vieru, začala
som chodiť na kurzy katechizmu.
Naučila som sa modliť tak, ako učí
svätý Josemaría. Rýchlo som
pochočila, že v duchovnom živote
človek nemôže robiť pokroky bez
duchovného vodcu. Duchovné
vedenie mi veľmi pomohlo.

Ako lekárka musím často riešiť
kritické situácie a bezodkladne
vykonávať zložité zákroky, ktoré
niekedy vedú ku komplikáciám. Ale

teraz mám vedľa seba pomocníka. Obraciam sa na svätého Josemaríu, modlím sa Zdravas Mária a po španielsky mu jednoducho hovorím: „Ideme na to!“ To robí zázraky. Mám tak väčšiu istotu a hlavne som pokojnejšia.

Mala som veľkú radosť, že som mohla navštíviť kliniku Navarrskej univerzity. V Estónsku je lekárstvo na dobrej technickej a zdravotnej úrovni, ale má nedostatky etického charakteru, najmä čo sa týka konečného štádia pacienta. Vďačím týmto lekárom za veľa: s ich pomocou začínam hodnotu ľudského života od jeho počatia až do okamžiku smrti chápať inak.

V máji 2013 som išla do Ríma na púť katolíkov z Estónska. V nedeľu, na slávnosť Zoslania Ducha svätého, sa slávila Svätá omša v prelátanom kostole Panny Márie Kráľovnej pokoja, kde sú uložené pozostatky

svätého Josemaríu. Mala som pocit, ako keby som bola doma, ako by som „bola súčasťou“ Opus Dei. Na konci omše som sa obrátila na svojho spovedníka a zverila som sa mu s rozhodnutím, že chcem spojiť svoj život s Opus Dei. Už som o tom uvažovala v Estónsku, ale som šťastná, že som mohla toto rozhodnutie urobiť pred pozostatkami svätého Josemaríu.

Nasledujúceho dňa, 20. mája, sa slávila omša v bazilike svätého Petra. Mnoho Estóncov, medzi nimi i ja, sme boli birmovaní. A potom som sa zúčastnila stretnutia s prelátom Opus Dei.